
kövek

MOLCER MÁTYÁS

I

szárnyatört dal a
dalban újra meg újra
gondom is láng is

II

tested elaggott
vidék mozgása esély
a semmi felé

III

hosszú mondatok
vizenyős szavai résből
résbe tétován

IV

a rosszallás is
betölti csöndem égi
súlytalanságát

V

fölfeslik ismét
korszakunk türelmetlen
úri jelekre

VI

ereszkedő táj
hordaléka a jöttöd
s tüntömet jelzi

VII

készülődöm a
daltalan megnyugvás holt
állapotába

VIII

tudás nélkül fel
a csőrös villanások
multságába

IX

hiénafoltos
szemedben engedetlen
kis mordulások

X

hámlik közönyöd
és a rózsaszín húsú
forrás megremeg

XI

satnya hit taknya
leukémiás tered
fölé kenődik

XII

fekete-fehér
szabályok kövesítnek
itt igent-nemet

XIII

elefántlábú
pusztítás a kertemben
én hová s meddig

XIV

előre-hátra
jobbra is balra is és
egy helyben maradsz

XV

minden összefut
és a meg nem történtek
szertehullanak

XVI

szokásaim sem
sejtik hová lettem e
kövült időben

XVII

emlékezetem
megszámlálja a hiány
állomásait

XVIII

hazatérések
egysíkú ábrándjai
golyótállóan

XIX

az egyikért hogy
fölmelegüljön míg a
többi káromol

XX

teljesülő vágy
örökzöld beszéd
tükörtelenség

XXI

soha többé nem
léphetsz egykori jövőd
fogadalmába

XXII

kényes cédrusok
himbálják akaratom
cingár dalait

XXIII

foltos indulat
nem megyek nem hagyom csak
gyűjtöm számolom

XXIV

avas álmain
aláfestőzeneként
sodrásom alatt

XXV

befejezetlen
befejezett pillanat
részeimre bont

XXVI

dallamtalan tér
eleveníti régmúlt
jelenlétedet

XXVII

vargabetű a
ragaszkodásom néhány
vélt rigolyámhoz

XXVIII

nem oltja szomjam
a közelebbre hozott
elérhetetlen

XXIX

áldozatai
az elmúlt változatlan
változtatásnak

XXX

ne üzengess már
cikcakkot lát a mentő
feszült húr helyett

XXXI

fáslizom égett
terveimet ápolás
kövülés előtt

XXXII

mentőszolgálat
a hetvenezer éves
csontvázad fölött

XXXIII

honfoglalásunk
téves földjén kölcsönös
csalás mosolyog

XXXIV

napszámos napom
részesedése ez a
teljesületlen

XXXV

fekete holló
a vállamon vállalom
törekvő haszon

XXXVI

belesüppedek
az átértékelések
híg talajába

XXXVII

amit te nem látsz
nem voltál nem érkezel
noha kioktatsz

XXXVIII

gyógyíthatatlan
jóindulat a neved
mögötti gyilkos

XXXIX

akadozik a
forrás és hús pusztulás
patakszik alá

XL

kivasalva jött
a megértés hogy arcod
ráncait lássa

XLI

zsíros dicséret
koleszterin-veszély
írásaidban

XLII

hópehelyfutam
lángom és dermedésem
napjai között

XLIII

sem a hang sem a fény
sem csöndünk betelt kénye
csak a nyugalom

XLIV

kivégzett halál
a csontnál keservesebb
örök unalom

XLV

a távolságok
közelsége abroncsként
dagadt nyakadon

XLVI

megfáradt élet
bútykós kezén jótékony
ígérgetések

XLVII

sávok rajzása
a térben s az időben
könyörtelenül

XLVIII

mind több középpont
háttérbe illeszkedem
húlt mozdulatba

XLIX

mért vagy rosszkedvű
kolduló kezedet nem
nyújtod hiába

L

aki befagyott
hagyott csapot-papot és
csak egy póz maradt

LI

mondhatatlanul
gyors növekedés rombol
kérdőjeleket

LII

dülöngő házak
a részeg képeken s áll
falum józanul

LIII

nagyotakaró
bibliai próféta
magját hullatja

LIV

erős isten a
kifestett hitűeknek
emléit nyújtja

LV

szavam hiánya
idegen fülben szőrös
bőjti megnyugvás

LVI

szűrődő szóbeszéd
akar ellensúlyozni
képzelt küldetést

LVII

korinthoszi lomb,
kőszínű madarak a
járdát trágyázzák

LVIII

zsoltáros szemmel
lazulsz belém, az esti
béke biztosítva

LIX

paripák helyett
itt láma-úton minden
lépésem lassú

LX

összeraklak, ki
tudja, hányszor, hiányod
így teljesebb lesz

LXI

kékköves permet
a penész-szigeteken
és lépések tovább

LXII

nemzedékem a
portkeverő elvetél,
s önhitten süllyed

LXIII

napalm-világos
éjszaka, csont vicsorít
billentyű helyett

LXIV

milyen nyelvekre
fordítsam a szeretet
pufók mosolyát

LXV

jajszó nélküli
összeszűkült éjszaka
urnába zárva

LXVI

pörlekedésem
az életért: a jelkép
fehér lepedő

LXVII

elnyújtózkodom
nem számítva semmire
utolsó este

LXVIII

fegyvertelenül
érkeztél és elárult
mégis a halál

LXIX

most az ósanyag
gyöngéden beolvaszt egy
új telítettségbe

LXX

éneklő földem
ki sír, félelme visszhang
vagy készülődés

LXXI

fogadalmunkat
az utolsó öbölben
füstbe felhőzzük

LXXII

a születendő
soha nem érkezik meg,
elvisz magával

LXXIII

pütkösdi kertben
páva jár, gavotte-léptek
a virágok közt

LXXIV

ügyefogyottan
állok személyiséged
roncsai előtt

LXXV

üdvözlégy régi
dicsőségem kővé vált
lelkesültsége

LXXVI

csak ami van, azt
veszthetem el, és buzgón
segíthetek is

LXXVII

kimondhatatlan
álom örvénylik belül,
menthetetlenül

LXXVIII

megkéselt egünk
rakéta-viharában —
szép harmóniák

LXXIX

fura haladás
rák-kánon kénye szerint
a bunkó felé

LXXX

emlékezetül
átléped a megszokás
üres küszöbét

LXXXI

féktávolságra
pusztulásom, kezében
nagy fényes csipesz

LXXXII

messzibb kell menni,
a gondolon is túl,
hová nem érhetsz

LXXXIII

sorstalanul sem
élhetek magam ellen
lezárt napomon

LXXXIV

merev szemekkel
áll az idő, ajkad zárt,
görcsös virrasztás

LXXXV

egy percre megáll
az erőszak: a vázák
kivirágzanak

LXXXVI

hiába várlak
jöttőddel távozol
madáremlékű

LXXXVII

lakatlan várja
társát vénülésem
néma keretben

LXXXVIII

bozótból bozót,
virágból virág, kőből
kő, versből csak vers

LXXXIX

letértem sima
utamról, verset kezdtem
holtaknak írni

XC

árnyéktalanul
vajúdni a megszámlolt
magány kövein

XCI

módomban állna
a semmi birtoklása
a vak kényelem

XCII

betelhetetlen
csodálatod önmagad
tűkrei iránt

XCIII

minden éjszakán
értem jönnek s nem szólhat
siratóének

XCIV

két-szavas recept
a neved apatikus
patikus méri

XCV

játék szavakkal
fegyver gyermekkézben hisz
a szavak lőnek

XCVI

az erőtlének
izmosodnak a gyávák
nyakadra lépnek

XCVII

a szürkületnek
sátorában cigányok
se muzsikálnak

XCVIII

felszabadulsz zárt
szemhéjad alatt virág-
szép színvonalon

XCIX

jóslatok szeme
visszfényben meredező
éles kiáltás

C

a fa túléli
ültetőjét a fák por
és hamu lesznek